

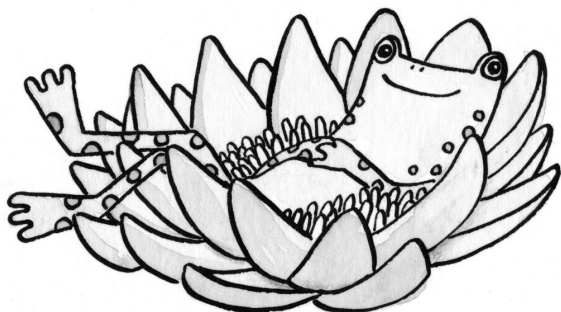
MỤC LỤC

LỜI MỞ ĐẦU.....	5
CHƯƠNG 1: TRỒNG RAU.....	7
CHƯƠNG 2: PHIÊN CHỢ NÔNG SẢN.....	12
CHƯƠNG 3: BÁC PIP.....	21
CHƯƠNG 4: TIỀN CÁ NGỰA!.....	28
CHƯƠNG 5: DẤU CHÂN.....	32
CHƯƠNG 6: TẠO KHUÔN.....	36
CHƯƠNG 7: TIẾNG NHAI?.....	40
CHƯƠNG 8: QUÁI VẬT RỪNG.....	43
CHƯƠNG 9: GẮT GỎM.....	51
CHƯƠNG 10: RỆP VỪNG.....	55
CHƯƠNG 11: LẠI LÀ BÁC PIP.....	60
CHƯƠNG 12: KẼO.....	66
CHƯƠNG 13: LẠI LÀ BÁC PIP NỮA.....	72
CHƯƠNG 14: KẾ HOẠCH LỚN.....	78
CHƯƠNG 15: TÍ HON!.....	82
CHƯƠNG 16: THẤT VỌNG TRẦN TRỀ.....	88
CHƯƠNG 17: ĐẾN LÚC KIỂM TRA.....	92
CHÚ GIẢI.....	98

DÀNH TẶNG NINA VÀ TIM – ML
DÀNH TẶNG BUBS VÀ GOOSE (ĐẶC BIỆT CẢM ƠN GOOSIE
VÌ ĐÃ CHO TÔI TÊN SINH VẬT VÀ Ý TƯỞNG
CHO CÂU CHUYỆN NÀY!). – AC

Câu chuyện này không có thật.
Tên tuổi, nhân vật, nơi chốn, và các sự kiện
đều là sản phẩm tưởng tượng của tác giả,
và nếu có thật cũng được sử dụng với mục đích hư cấu.

LỜI MỞ ĐẦU

Dạo gần đây, tôi và Xá Xị ngày nào cũng ngóng đợi tiếng chuông cửa phía nhà kho.

Tôi biết hầu hết mọi người đều háo hức khi nghe thấy tiếng chuông cửa nhà họ reo vang. Nó có thể báo hiệu một món quà hoặc một gói hàng được giao đến, hay một người bạn ghé chơi. Nhưng chuông cửa nhà chúng tôi còn thú vị hơn thế nữa cơ. Bởi vì nó là chiếc chuông cửa *thần kì*.

Khi nó đổ chuông, điều đó có nghĩa là một sinh vật huyền bí đang đợi bên ngoài nhà tôi đây. Một sinh vật huyền bí cần lắm sự giúp đỡ của chúng tôi.

Gần như cả cuộc đời mẹ tôi đã giúp đỡ chúng. Và bây giờ tôi cũng thế...

CHƯƠNG I TRÔNG RAU

“Eo ời!” Bác Pip chun cái mũi ếch của mình khi chọc vào một chiếc lá trong vườn nhà tôi. “Con người ăn những thứ này thiệt à?”

Tôi cười khúc khích và gật đầu. “Cải xoăn ngon tuyệt cú mèo! Mẹ cháu ngắt nhỏ, nêm chút muối và bỏ vào lò nướng làm món cải xoăn sấy giòn. Vị giống hệt khoai tây chiên – ngon hết xẩy!”

Bác Pip nheo mắt nhìn tôi. “Khoai tây cũng làm thức ăn, kì cục. Con người lạ thật.”

“Meooo?” Xá Xị đập nhẹ vào cây cải xoăn ở cuối hàng.

“Ồi không, không phải cậu nữa chứ!” Tôi chạy đến và vò bộ lông của nó. Nhưng nó không buồn ngược nhìn tôi. Thay vào đó, nó tiếp tục chọc vào một cái lá cải. Nó ngửi ngửi mặt dưới chiếc lá và nháy lại.

“Ồ, cái gì thế?” Tôi chạm vào một thứ trông như một đám nhỏ li ti màu xanh ở cuống lá cải xoăn. Chúng cựa quậy. “Ồi chào!”

Xá Xị bắt đầu hắt hơi và khịt mũi. Nó dùng chân mình dụi dụi vào mũi.

“Ồi cưng.” Tôi tóm lấy Xá Xị và nhổ một chấm xanh trên mũi cậu ấy. Tôi giờ nó lên ngang mặt và nheo mắt. “Tôi thấy sáu cái chân này! Nó hẳn là một loài côn trùng chăng?”

“Ồ ồ, còn trùng à?” Bác Pip nhảy tới. “Cuối cùng cũng có thứ ngon lành trong vườn nhà cháu!”

“Ha,” tôi vừa nói vừa nằm sấp xuống để nhìn kỹ hơn chiếc lá cải. “Khôngggg! Có rất nhiều lỗ nhỏ. Những con bọ này đang ăn cải xoăn của cháu!”

Tôi thử lắc lắc chiếc lá, và Xá Xị cố đập vào nó, nhưng những con bọ vẫn ở đó.

“Để ta!” Bác Pip nói. Bác vươn ra, nhón một con bọ và bỏ tọt vào luối. Nhưng sau đó, miệng bác biến thành hình chữ “O” và mắt lác cả đi. “Ặc! Chua lè!” Bác đưa con bọ ướn nhẹp lại cho tôi. “Xin lỗi cháu, Zoey.”

“Ừm...” Tôi lau con bọ ướn nhem nhép vào quần mình. “Cảm ơn bác vì đã cố gắng.” Tôi ngồi xuống, buông một tiếng thở dài. “Chúng ta không thể gỡ chúng ra được – lại còn nhiều vô kể! Rõ ràng là chúng rất khó ăn. Nhưng chúng sẽ ăn sạch bách cái xoắn của cháu mất nếu chúng ta không làm gì!”

Bác Pip vỗ vào tay tôi. “Ta chắc rằng cháu sẽ nghĩ ra cách, Zoey ạ!”

Tôi quay sang Xá Xị. “Cậu nghĩ sao? Cậu có ý tưởng gì không?” Nhưng nó không nghe. Nó đang nhìn những cái cây, tai giật giật.

“Có lẽ mẹ sẽ biết điều gì...” Tôi đang nói thì bác Pip hét vào mặt tôi.

“Tại sao cháu còn mời ta tới nếu cháu chỉ định bỏ vào trong?!” Bác khoanh tay và cau có.

“Chà, cháu...” Nhưng tôi chưa kịp nói xong, bác ấy lại hét toáng lên!

“Dù sao thì vườn nhà cháu cũng chả có gì vui! Chơi với cháu và Xá Xị làm ta chán ngấy! Ta ĐI ĐÂY!” Bác ấy giậm mạnh chân một cái rồi nhảy đi.

“Bác Pip ơi? Chờ đã!” Tôi gọi với theo. Nhưng bác ấy không quay lại.

“Chà, thật kì lạ,” tôi nói với Xá Xị, nhưng đầu óc nó còn treo ngược cành cây. Tôi cẩn thận bứt một con bọ nhỏ ra khỏi chiếc lá mang về cho mẹ xem. Tôi gần về đến nhà thì nhận ra Xá Xị không theo gót.

“Cậu có đi không thế, Xá Xị?”

Nó vừa nhìn tôi vừa nhìn khu rừng, kêu meo meo, rồi chạy lon ton vào.

CHƯƠNG 2

PHIÊN CHỢ NÔNG SẢN

Mẹ chọc một tay vào con bọt.

“Gay rồi. Thế là chính thức có sâu hại trong khu vườn đầu tiên của con rồi!”

“Sâu hại trong vườn?” Tôi hỏi. Điều đó chắc chắn không tốt chút nào.

“Con người không phải là những sinh vật duy nhất thích cải xoăn.” Mẹ cười tủm tỉm. “Sên này, ốc sên, rệp – chúng đều là những sinh vật có thể ăn hoặc phá hoại thức ăn của con trước khi con có cơ hội thưởng thức. Anh chàng nhỏ bé này là một con rệp.”